

Oaspeți în „Elixirul dragostei” la București

(Costin Popa – 27 aprilie 2013)

Se pare că prima scenă lirică națională este decisă să pună în aplicare planul de atragere a cântăreților români care activează în străinătate, așa cum l-a inițiat prin Gala Verdi-Wagner. Iată că la numai două săptămâni, un spectacol cu „Elixirul dragostei” de Donizetti i-a avut ca protagoniști pe clujenii de origine Ștefan Pop (în rolul Nemorino) și Alin Anca (Dulcamara), cărora li s-a adăugat Tatiana Lisnic (Adina), artistă din Republica Moldova către care se îndreaptă o substanțială... posesie afectivă românească, date fiind studiile de specialitate făcute la Academia de Muzică „Gheorghe Dima” din orașul de pe Someș. Li s-au alăturat alți doi tineri, rezidenți în România, Șerban Vasile (Belcore) și Cristina Eremia (Giannetta).

Spectacolul a prilejuit și debutul în fosa Operei al italianului David Crescenzi, un nume cunoscut și apreciat în țară, prin prestațiile de pe scena lirică timișoreană și nu numai. Prezența în fața instrumentiștilor bucureșteni a fost unul dintre marile câștiguri ale seratei. Sunt convins că orchestranții s-au bucurat la întâlnirea cu o baghetă specialistă în lirica italiană, în cea donizettiană îndeosebi. S-a simțit plăcerea de a cânta într-o lectură alertă, bine cumpănită ca tempi, colorată și plină de umor, fără abandonarea în nicio clipită a esențelor belcantiste, pe care le-a redat cu savoare. Familiarizarea cu ansamblurile bucureștene a fost progresivă pe parcursul spectacolului, odată depășite ușoarele decalaje cu un cor leneș la începutul operei. Cred că diriguitorii Operei Naționale au luat notă de plusurile serii și se gândesc să centreze legat de numele lui Crescenzi viitoare evenimente.

Glasul tenoral al lui Ștefan Pop farmecă de la prima notă emisă, de la prima frază, printr-o timbralitate fastă și o italianită în prezentarea desenului melodic, a recitativelor, emergentă din intuiție și simț artistic deosebit. Celebra arie „Una furtiva lagrima” s-a derulat liniștit, limpede și expresiv, cu nuanțe de crescendo-diminuendo la final, aproape fără reproș. Artistul este simpatic și dezinvolt în scenă, deși... câteva kilograme în minus nu i-ar strica. În plan vocal, rămân câteva... bemoluri care ar trebui să-i stea în atenție tânărului și valorosului tenor, posesor al unui potențial care îl poate duce în mod constant, nu sporadic, pe cele mai înalte culmi, pe scenele lirice celebre. Există o anumită lipsă de omogenitate a vocii, reperabilă printr-un ușor tremolo (mă feresc să folosesc termenii vibrato sau capreto), care alterează cursivitatea proiecției sonore, altminteri valabilă. Se poate corija prin studiu potrivit. Odată cu acesta va veni și disciplinarea construirii arcelor melodice, care mai suferă pe alocuri.

Un cuplu scenic impecabil au realizat Ștefan Pop și Tatiana Lisnic, delicioși în jocurile de dragoste care dau suculență tramei. Aflată pentru prima oară pe scena din Splai, soprana și-a înfățișat cu atractivitate lirismul și lejeritățile vocii, accentele subtile și acutele strălucitoare. O artistă pe deplin experimentată și sigură pe ea, care și-a validat cartea de vizită formată în mari teatre ale lumii.

Tot în premieră la București a cântat și basul Alin Anca, posesorul unei timbralități absolut minunate: glas bogat, rotund, cald, plin de armonice plăcut rezonante, omogen pe întreg ambitusul. Fiind extrem de tânăr, o carieră semnificativă îi stă în față. Numai că rolul Dulcamara, prin compozițiile de culori și expresii, de variații în atitudinile scenice, reclamă o aprofundare care ține de maturizarea artistică.

Alin Anca și-a cântat impecabil vocea și a preferat să rămână cvasi-static, fără să se preocupe de toate acestea. Cu alte cuvinte a cântat plat, a jucat puțin, lăsându-ne să-i admirăm virtuțile de glas. Care, cum spuneam, nu sunt puține. În plus, concentrarea asupra ritmicii (în arie) și intonației (pe ici, pe colo) ar trebui să fie sporită.

Tot o culoare de voce remarcabil de frumoasă a afișat la fel de tânărul bariton Șerban Vasile. Este un artist inteligent, dar care s-a lăsat prins în dezordinea și bufoneria din jocul scenic impus de regizor (Marco Gandini), cu reflexii asupra abandonării preocupărilor pentru frazarea belcantistă donizettiană, fluentă și elegantă.

În fine, personajul Giannetta a fost întruchipat de soprana Cristina Eremia, în evidentă formă, chiar în puținele portative pe care le are de cântat.

Așadar, un spectacol al tinereții, al vocilor proaspete, un anunț de bune perspective pentru construcția distribuțiilor la Opera Națională București. Așteptăm în continuare.

Alin Anca, Ștefan Pop

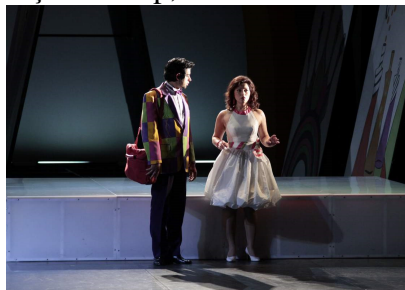
Ștefan Pop, Tatiana Lisnic

Tatiana Lisnic, Ștefan Pop

Alin Anca

Tatiana Lisnic, Alin Anca

Ștefan Pop, Șerban Vasile